

Namens de initiatiefgroep Herdenking slachtoffers Bevrijdingsfeest 1945, wil ik graag het volgende met u delen:

Een stil verdriet.

Het is dinsdag 8 mei 1945. Oldenzaal bereidt zich voor op een prachtig bevrijdingsfeest op de Groote Markt. Het kan niet anders dan een geweldige avond worden. En daar wil je natuurlijk allemaal bij zijn. Na 5 jaar onderdrukking door de Duitse bezetter kan eindelijk de vrijheid worden gevierd.

Zo moeten veel Oldenzalers die dag hebben gedacht en beleefd. Feest op de markt. Alle ellende van 5 jaren bezetting vergeten en er met z'n allen een mooi feest van maken. Wat kan er nu nog mis gaan? Niks toch? De bezetter is weg!!! Oldenzaal is vrij!!!

Maar wat een prachtig feest moest worden eindigde in een vreselijke tragedie. Iets na 12 uur vindt er een enorme ontploffing plaats. Acht jonge Oldenzalers komen om het leven: Gerard Collet (18), Dinie Croonen (20), Johnny Holtel (34), Bennie Krüpers (17), Frans Nijhuis (13), Gerrit Jan Raeke (18), Frans Riekert (17) en Jan ten Veldhuis (18).

Er worden acht kaarsjes aangestoken.

Wat moet het ongeluk letterlijk en figuurlijk een enorm gat hebben geslagen in acht Oldenzaalse gezinnen. Wat zal het ongeluk veel Oldenzalers hebben geraakt. Na de euforie van de herwonnen vrijheid worden 8 jonge mensen "zo maar" uit het leven gerukt. Wat een vreselijk drama, wat een intens verdriet moet het zijn geweest voor hun moeders en vaders, broers en zussen, verloofde, familie en vrienden. Bevrijd en dan toch de dood. Onvoorstelbaar.

En dan is er ieder jaar op 4 mei de jaarlijkse Dodenherdenking. Ieder jaar staan we stil bij de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog. De laatste jaren herdenken wij alle burgers en militairen die waar dan ook ter wereld zijn omgekomen of vermoord sinds het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, in oorlogssituaties en bij vredesoperaties. En dat is goed. Dat moeten we blijven doen!

Hoe verschrikkelijk moet dat ieder jaar wéér zijn en zijn geweest voor de nabestaanden van de acht bevrijdingsslachtoffers. Hun geliefden horen niet bij de oorlogsslachtoffers. Naast dat vreselijke verlies moet ook die jaarlijkse Dodenherdenking ieder jaar weer gezorgd hebben voor vreselijk veel pijn en verdriet. De dochter van de zus van de verongelukte Jan ten Veldhuis beschreef het als "het stille verdriet" van haar moeder.

In 1970, 25 jaar na de bevrijding, is er bij de plechtigheden nog uitgebreid stilgestaan bij de slachtoffers van de explosie, en is er ook een herdenkingsmis gehouden, maar in de jaren daarna verdween deze ramp in het collectieve geheugen een beetje naar de achtergrond.

Voor alle Oldenzaalse oorlogsslachtoffers is er een plek om te herdenken in de Herdenkingstuin. Een prachtige plek. Een plek om stil te worden, een plek om stil te staan. Opdat wij niet vergeten. Helaas is er nog geen plek in Oldenzaal voor de acht slachtoffers van het bevrijdingsfeest. Op 8 mei 2021 moet die plek er zijn, een plek voor dat stille verdriet. Opdat wij ook hén niet vergeten!

Vandaag is het zondag 10 mei 2020. Het is een prachtige dag en het is Moederdag. Een Moederdag die veel moeders niet snel zullen vergeten. Want wat moeten veel moeders door de coronacrisis hun kinderen vandaag missen. Niet de cadeaus, maar het bij elkaar zijn, dat gevoel van samen, van bij elkaar horen, van onvoorwaardelijk één met elkaar zijn. Dat gevoel dat je als moeder zó graag je kinderen vast wilt houden en ze nooit meer los wilt laten. Juist nú. Want o, wat missen we elkaar.

Hoe zal Moederdag 75 jaar geleden, zondag 13 mei 1945, in acht Oldenzaalse gezinnen zijn geweest? Broers, zussen, vaders, ooms, tantes, burens, verloofde, vrienden ... en moeders. Acht Oldenzaalse moeders zullen Moederdag 1945 nooit hebben vergeten. En nooit zal die Moederdag voor hen zijn geweest wat Moederdag moet zijn. Wat zullen zij hun kind ieder jaar weer, iedere dag opnieuw hebben gemist. Nooit meer je kind vast kunnen houden. Dat verdriet, dat stille verdriet, dat je een leven lang met je mee moest dragen. Het is goed dat we hier, nu, na 75 jaar, in deze kerk, stilstaan bij de acht slachtoffers en het stille verdriet ...

